

Slovenska
filharmonija

*Filharmonični
festival*
**11. baročne
glasbe**
*Dvorana Marjana Kozine
Slovenska filharmonija*

S francoskim okusom

*Filharmonični
festival*
**11. baročne
glasbe**
*Dvorana Marjana Kozine
Slovenska filharmonija*

S francoskim okusom

Petek, 9. januar 2026, ob 19.30

Orkester Slovenske filharmonije

Maria Lindal glasbeno vodstvo

Miran Kolbl koncertni mojster

Koncerte snema in neposredno prenaša
program Ars – 3. program Radia Slovenija.

Spored

Michel-Richard de Lalande (1657–1726)

Grande pièce royale, S. 161

Un peu lent – [Vite] – Doucement – Gracieusement –
Gaiement – Vivement

*Nekoliko počasi – [Hitro] – Tiho – Graciozno –
Veselo – Živahno*

Jean-Philippe Rameau (1683–1764)

Uvertura iz komične opere Plateja, RCT 53

Contredanse en rondeau iz opere Boreada, RCT 31

Entrée za muze iz opere Boreada, RCT 31

Nevihita iz komične opere Plateja, RCT 53

Uvertura iz opere Zoroaster, RCT 62

Ples divjakov iz baletne opere Spogledljivi
Indijanci, RCT 44

Tamburin I in II iz opere Dardanos, RCT 35

Jean-Féry Rebel (1666–1747)

Les Caractères de la Danse | *Plesni značaji*

Preludij – Courante – Menuet – Bourée – Chaconne –
Sarabanda – Gigue – Rigaudon – Passepied – Gavota –
Sonata – Loure – Musette – Sonata

Jean-Féry Rebel

Les Élémens | *Elementi*

Kaos – Loure I: Zemlja in zrak – Chaconne:
Ogenj – Ramage: Zrak – Slavček – Loure II –
Tamburin I in II: Voda – Sicilienne –
Rondeau: Air za ljubezen – Caprice

Michel-Richard de Lalande je kmalu po smrti Jeana-Baptista Lullyja postal najljubši skladatelj Ludvika XIV. Prevzel je Lullyjev položaj predstojnika komorne glasbe na francoskem dvoru, tri leta pozneje pa so mu dodelili četrtino vodstva kraljeve kapele. Zatem je postopoma prevzemal naloge kolegov in leta 1715 naposled postal prvi glasbenik, ki je povsem sam vodil kapelo v Versaillesu. Zaslovel je kot avtor duhovne glasbe, predvsem slavnostnih motetov za velike zasedbe s solisti, zborom in orkestrom. Njegovo glasbo so v Franciji izvajali še dolgo po njegovi smrti in na slavnem pariškem koncertnem ciklu Concert spirituel v prvih petinštiridesetih sezonah organizirali skoraj šeststo izvedb njegovih motetov.

Prihodki vseh dvornih služb in bogate rente – med njimi je bilo šest tisoč livrej, ki sta jih z ženo dobila od pariške operne hiše – so Lalandu omogočali udobno življenje. Bil je med redkimi glasbeniki, ki so si lahko privoščili lastno kočijo. V Parizu je živel v veliki trinadstropni hiši, ki je prej pripadala njegovemu tastu. Popis premoženja, ki so ga sestavili štiri leta pred njegovo smrtjo, navaja veliko srebrnine, več kakor petdeset oljnih slik, dragocen čembalo, dve violi da gamba in dve violini. Poleg hiše v mestu je imel Lalande v lasti še pritlično stanovanje blizu versajskega dvorca in hišo z vrtom nedaleč od Versaillesa.

Skladbo ***Grande pièce royale*** sestavlja šest med seboj povezanih odsekov v različnih tempih. Ohranila se je v rokopisni zbirki iz

Bufet z zlatim in srebrnim kraljevim posodjem
Alexandre-François Desportes, ok. 1720, Metropolitanski muzej umetnosti, New York

leta 1695 in je najzgodnejša med Lalandovimi suitami, ki so neodvisne od njegovih baletov. Pozneje je dobila naslov *Druga fantazija ali caprice* in pripis, da jo je pogosto zahteval kralj. Lalandovo instrumentalno glasbo so igrali ob kraljevih večerjeh in tudi *Grande pièce royale* je verjetno nastala za takšno priložnost. Namenjena je godalom, oboam in

fagotu – ta ima presenetljivo samostojen part in doseže enočrtani e, ki ga je presegel šele Jean-Philippe Rameau v svojih operah s konca štiridesetih let 18. stoletja.

»Gledališče spremljam od svojega dvanajstega leta, za opero pa sem začel komponirati šele pri petdesetih. Takrat še vedno nisem verjel, da sem dovolj sposoben, a sem tvegaj, imel sem srečo in nadaljeval.« Tako je **Jean-Philippe Rameau** leta 1744 v pismu Abbéju Mongeotu opisal nenavadni potek svoje kariere. Komponiral je kar šest desetletij, vse do konca življenja pri enainosemdesetih, a je vse opere in devet desetih svojih skladb napisal v drugi polovici tega obdobja. Izpred leta 1733, ko je Kraljeva akademija za glasbo uprizorila njegovo prvo opero *Hipolit in Aricija*, se je poleg treh zbirk čembalske glasbe ohranila le peščica kantat in motetov. V Parizu so ga tako poznali predvsem kot pedagoga in glasbenega teoretika. Njegova prva opera je bila kontroverzna, a so ga nekateri začeli slaviti kot novega Orfeja. Skladateljski kolega André Campra je v njej videl dovolj glasbe za deset oper: »Ta človek nas bo vse zasenčil!«

Zaradi razgibanosti in domiselnosti navdušujejo tudi uverture in plesi iz Rameaujevih oper. Na nocojšnjem sporedu so stavki iz kar petih odrskih del, začeni s ***Platejo ali ljubosumno Junono***, ki je nastala leta 1745 in je bila njegova prva komična opera. Takšna dela so bila v Franciji redka. *Platejo* so sprva poimenovali *ballet bouffon*

Pierre Jélyotte v vlogi nimfe Plateje v Rameaujevi operi
Charles Antoine Coypel, ok. 1745, Muzej Louvre, Pariz

in jo nato uvrstili med lirične komedije. Njena naslovna junakinja je neprivlačna vodna – pravzaprav močvirska – nimfa, ki je prepričana, da je vanjo zaljubljen sam poglavar bogov Jupiter, ta pa nimfo izrabi za reševanje težav v svoji zvezi z boginjo ljubezni in zakona Junono. Na premieri je vlogo Plateje pel tenorist Pierre Jélyotte (na sliki), kar je povečalo komični učinek. Delo je nastalo za poroko prestolonaslednika Louisa, sina Ludvika XV., in španske infantinje Marie Terese Rafaela. Izbira teme se zdi nekoliko predrzna, saj nevesta ni veljala za lepotico,

a so v Versaillesu predstavo vseeno dobro sprejeli in Rameau je nekaj mesecev zatem dobil službo skladatelja kraljeve komorne glasbe.

Plateja je za Rameaujevega življenja obveljala za eno njegovih najboljših oper in je zadovoljila celo nekatere sodobnike, ki so sicer zavračali njegov slog. Rameaujev nasprotnik Jean-Jacques Rousseau je v njej nemara videl znanilko lahkotnejših komičnih oper po italijanskem vzoru in jo opisal kot »božansko«. Na premieri v Versaillesu je bil tudi filozof Voltaire, a je delo naslovil kar »žabji balet« in nečakinji poročal: »Zamudila nisi nič, razen velike množice gledalcev in zelo slabega dela. To je vrhunec nečednosti, dolgočasja in nesramnosti.«

Na začetku *Plateje* slišimo parodijo slavnostne francoske uverture, saj značilne punktirane figure že po dveh taktih pretrgajo nemirni in pozneje tožeči motivi. Hitri del je podoben nevihti, s kakršno se začne prvo dejanje in ki se izkaže za posledico Junonine ljubosumnosti, a se uvertura konča s tožečimi kromatičnimi postopi, ki nemara nakazujejo končni tragični poraz naslovne junakinje in njen skok v močvirje. V prvem dejanju Jupitru svetujejo, naj se pretvarja, da se je zaljubil v Platejo, saj bo Junona ob razkritju resnice spoznala, da je njena skrb neutemeljena. Na koncu dejanja ljubosumna Junona sproži novo nevihto (četrti stavek v nocojšnjem zaporedju z Rameaujevo glasbo), vendar s tem *Plateje* ne odvrne.

Stavka *Contredanse en rondeau* in *Entrée za muze* iz Rameaujeve zadnje lirične tragedije **Abaris ali Boreada**. Delo je naročila pariška opera za praznovanje ob koncu sedemletne vojne. Spomladi 1763 so začeli vaje, jih iz neznanih razlogov (omenjali so intrige, požar in cenzuro) prekinili in premiero odpovedali, Rameau pa je septembra tistega leta umrl za trebušnim tifusom. Delo je sedem let pozneje doživelo koncertno izvedbo v Lillu, prvič pa so ga uprizorili šele v drugi polovici 20. stoletja.

Vsebina *Boreadov* velja za manj prepričljivo. Kraljica Alfiza je zaljubljena v Abarisa, a tradicija zahteva, da se poroči z enim od obeh potomcev boga mrzlega severnega vetra Boreja. Alfiza se odpove prestolu, vendar jo na poroki z Abarisom ugrabi jezni Borej. S pomočjo Apolona in muze Polihimnije se Abaris odpravi v Borejevo kraljestvo in ugrabitelje izzove z magično zlato puščico, ki jo je dobil od Kupida. Z neba se spusti Apolon in razkrije, da je Abaris v resnici njegov sin, njegova mati pa je nimfa in Borejeva potomka, zato ni za Alfizino poroko nobene ovire. Stavek *Contredanse en rondeau* z učinkovito rabo rogov sklence prvo dejanje opere, čarobni *Entrée za muze* s fagotom in flautami pa sredi četrtega dejanja slika spust Polihimnije, muz in drugih božanstev, ki obupanega Abarisa pripravijo na misijo v kraljestvu zlovesčega Boreja.

Rameaujeva glasbena tragedija **Zoroaster** je premiero doživela decembra 1749 v gledališču kraljeve palače v Parizu. Bila je

prva pomembnejša francoska opera, v kateri je običajne motive iz antične grške ali rimske mitologije nadomestila tema iz starodavne perzijske religije. Njen libretist Louis de Cahusac je bil eden vodilnih francoskih prostozidarjev in je v svojih delih poudarjal razsvetljske ideale. Njegov naslovni junak, perzijski prerok in verski pesnik iz 6. ali 7. stoletja pr. n. št., ki ga poznamo tudi pod imenom Zaratustra, je bil med prostozidarji zelo cenjen. Pozneje se kot modri Sarastro pojavi v morda najbolj znani prostozidarski alegoriji, Mozartovi *Čarobni piščali*.

Podobno kakor pri Mozartu se Rameaujev Zoroaster posveča konfliktu med dobrim in zlom. Uvertura nadomešča običajni alegorični prolog in namesto tega slika like in dogodke, ki jih pozneje spoznamo v zgodbi. Po Rameaujevem lastnem opisu prvi del uverture ponazarja krutost in moč Zoroastrovega zlobnega sovražnika Abramana. Tožeči motivi flavt izražajo trpljenje zatiranega prebivalstva, vendar se stavek konča upajoče. Drugi del uverture v elegantnem in pomirjujočem tridobnem taktu prikazuje dobroto Zoroastrove moči, tretji pa veselje ljudstva, ki ga prerok reši zatiranja.

Ples divjakov iz baletne opere ***Spogledljivi Indijanci*** je danes najbolj znana Rameaujeva melodija. Navdihnili jo je ples dveh Indijancev iz Louisiane, ki sta leta 1725 nastopila v italijanski operni hiši v Parizu. V Francijo sta prišla z indijanskimi poglavarji, ki so jih poslali francoski priseljenci v Illinoisu in so zagotovili zavezništvo petnajstletnemu

Ludviku XV. Plesalca sta ponazorila ponujanje premirja, zasledovanje sovražnika, bitko in zmago. Rameau je pod njunim vtisom ustvaril kratek rondeau z naslovom *Divjaki* in ga leta 1727 izdal v novi zbirki čembalskih skladb. Osem let zatem je na libreto Louisa Fuzeliera napisal baletno opero *Spogledljivi Indijanci* in v njej naslikal zaporedje med seboj neodvisnih ljubezenskih zapletov v eksotičnih krajih. Sprva sta bila to otomanski imperij in Peru, na tretji predstavi so jima dodali Perzijo, pozneje pa še Severno Ameriko. Za konec sklepnega, severnoameriškega dela je Rameau razširil svoje *Divjake* v živahen prizor za dva pevška solista, zbor in orkester. Stavek je zaslovel že v 18. stoletju; prirejali so ga za razne komorne zasedbe in ga uporabljali kot podlago za variacije, danes pa ga pogosto izvajajo kot orkestrsko skladbo brez pevcev.

Rameau je v več svojih oper, tudi v *Platejo* in *Spogledljive Indijance*, vključil tamburine – živahne plese, ki so ime dobili po bobnu podobnem tolkalu z ozkim obodom in kraguljčki. *Tamburina* na koncu nocojšnje suite z Rameaujevo glasbo izvirata iz prologa k operi ***Dardanos*** iz leta 1739. Kupid in gracije pojejo in plešejo za Venero, dokler praznovanja ne zmoti Nezvestoba s poosebljenimi Sumi in Težavami. Venera svojim privržencem naroči, naj Nezvestobo vklenejo v verige. Kupid in njegovi spremljevalci, rešeni Težav in Sumov, zaspijo, prebuditi pa jih mora prav Nezvestoba. Na koncu prologa Venera

predstavi zgodbo o Zevsovem in Elektrinem sinu, ki sovražnikovo kraljestvo reši pošasti in se naposled poroči s hčerjo sovražnega kralja. Podobno kakor *Zoroaster* je *Dardanos* sprva doživel slabši sprejem, a je Rameau obe operi predelal in ju naposled uveljavil pri občinstvu.

Jean-Féry Rebel se je rodil v družini glasbenikov. Že kot otrok je pokazal posebno nadarjenost, pozneje vzbudil pozornost Jeana-Baptista Lullyja in postal njegov učenec. Kot violinist je igral v orkestru pariške opere, se pridružil slavnemu ansamblu Štiriindvajset kraljevih violin in se preizkusil tudi kot dirigent. Po smrti svojega svaka Michela-Richarda de Lalanda je postal kraljevi skladatelj komorne glasbe, s sinom Françoisom pa sta igrala tudi v kraljevi kapeli. Izkazal se je kot eden prvih francoskih skladateljev, ki so komponirali sonate v italijanskem slogu, napisal je opero o Odiseju, ki ni naredila večjega vtisa, zelo uspešna pa je bila njegova baletna glasba. Literat Le Cerf de la Viéville je zapisal, da je imel Rebel resda nekaj italijanske genialnosti in ognjevitosti, a hkrati tudi dovolj okusa in razuma, da ju je znal omiliti s francosko zadržanostjo in nežnostjo.

Rebelova baletna suita z naslovom ***Plesni značaji*** je izšla leta 1715 in je bila uspešna že od samega začetka. Zasnovana je kot nepretrgano zaporedje kratkih plesnih stavkov in podobno kakor Lalandova *Grande*

Gospodična Prévost kot bakhantka
Jean Raoux, ok. 1723, Muzej lepih umetnosti, Tours

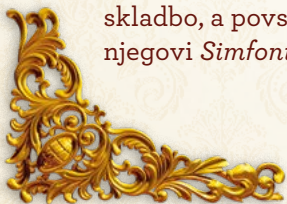
pièce royale poimenovana »fantazija«. V pariški operi so jo kot solistično plesno točko izvajale najslavnejše balerine, tudi Françoise Prévost in Marie-Anne Cupis de Camargo. Izvirna koreografija je izgubljena, vendar vir navaja, da je Rebelova plesalka Françoise Prévost (na sliki) vanjo vključila pantomimo, sestavljeno iz kratkih prizorov in z liki, ki so kazali različne odzive na ljubezen.

Po letu 1725 je slavna Marie Sallé delo večkrat izvedla v Londonu in tam so zapisali, da so v njem izraženi vsi plesni ritmi. Njena različica je bila večinoma pantomima, a je vključevala tudi duet s plesalcem in ljubezensko zgodbo.

Med očarljivim preludijem in sklepno virtuožno sonato v italijanskem slogu se zvrsti kar enajst plesnih stavkov: courante, menuet, bourée, chaconne, sarabanda, gigue, rigaudon, passepied, gavota, loure in musette. Stavki so večinoma enodelni, brez ponovitev. Nekateri obsegajo le po osem taktov, zato skladbo prežemajo nenehne, a dramaturško premišljene menjave tempa, ritma in značaja, ki so izziv tako za glasbenike kakor za plesalce. Nekdanji poslušalci so prepoznavali značilne plesne ritme in skladbo doživljali kot fascinanten kalejdoskop gibov in občutij. Zamisel za zasnovo in naslov je Rebel nemara dobil pri *Teofrastovih značajih* Jeana de la Bruyèra; ta je prevodu starogrških študij človeških značajev dodal zaporedje kratkih portretov dvorjanov Sončnega kralja.

Rebelovo zadnje in danes najslavnejše delo, orkestrska suita ***Elementi***, zbujajo pozornost že zaradi edinstvenega uvodnega stavka, v izvirniku naslovljenega *Le Cahos*, ki z nenavadnimi sozvočji slika kaos in zmedo na začetku stvarjenja. V prvem akordu zazvenijo vsi toni harmonične molove lestvice in za harmonizacijo na čembalu so prav vsi skrbno oštevilčeni v basovskem partu. Ni znano, ali je Ludwig van Beethoven poznal Rebelovo skladbo, a povsem enako sozvočje slišimo v njegovi *Simfoniji št. 9* na začetku dramatične

predigre pred vstopom baritonista in besedami »O prijatelji, ne teh tonov«.

Kaos in pisano zaporedje programskih plesov, ki mu sledi v suiti, sta bila sprva neodvisna drug od drugega. Septembra 1737 so v kraljevi glasbeni akademiji s plesalci najprej izvedli Rebelove plese, šest mesecev pozneje pa je po dveh uprizoritvah Lullyjeve opere *Kadmus in Hermiona* ter nekaterih drugih skladbah zazvenel *Kaos*. Rebelove harmonije očitno niso preveč šokirale poslušalcev, saj so v časopisu *Mercure de France* takrat zapisali, da je operi sledil »*Kaos*, ki ga največji poznavalci ocenjujejo kot eno najboljših simfoničnih del v tem žanru«. Šele dve leti pozneje so *Kaos* in *Elementi* zazveneli skupaj. Celotna suita je danes med najbolj priljubljenimi instrumentalnimi deli francoskega baroka, saj tudi njeni plesni stavki kažejo inovativnost, pretanjeno raznoličnost in mojstrsko rabo orkestrskih barv.

Glasbene figure v tiskani partituri *Elementov* je Rebel skrbno opremil z imeni elementov in v predgovoru zapisal:

Elementi, ki jih slikata ples in glasba, so se mi zdeli primerni za doseganje prijetne raznoličnosti tako v glasbenih oblikah kakor v kostumih in korakih plesalcev. Uvod v simfonijo je naraven; to je sam kaos – zmeda, ki je vladala med elementi, preden so se podredili nespremenljivim zakonom in zavzeli mesto, ki jim ga predpisuje naravni red.

Ko sem v tej zmedi oblikoval vsak element posebej, sem se podredil splošno sprejetim načelom. Bas ponazarja zemljo z vezanimi notami, ki jih je treba igrati s tremolom. Flavte z linijami, ki se vzpenjajo in spuščajo, posnemajo tok in šumenje vode. Zrak upodablja dolgi toni, ki jim sledijo trilčki v malih flavtah, violine pa z živahnimi in briljantnimi figurami predstavljajo delovanje ognja. Te značilnosti elementov se kažejo – ločene ali premešane, v celoti ali deloma – v raznih odsekih, ki sem jih naslovil Kaos in ki kažejo prizadevanje elementov, da bi se znebili drug drugega. V sedmem odseku se ta prizadevanja zmanjšujejo, saj se približuje razplet celote.

Ta začetna ideja me je pripeljala še dlje in zamisel o zmedi elementov sem združil z idejo harmonije. Najprej sem se odločil, da bodo zazveneli vsi zvoki skupaj ali, bolje rečeno, vsi toni v oktavi, združeni v enem samem sozvočju. Ti toni se po svoji naravni poti vzpenjajo v unisonu, tako da po disonanci zaslišimo popolno sozvočje. Naposled sem pomislil, da bi bilo kaos harmonije mogoče prikazati še bolje, če bi med sprehodom po kaosih v različnih tonalitetah, ne da bi pri tem zmotil posluh, končni ton pustil nedoločen, dokler se ta ne vrne v trenutku razpleta.

Domen Marinčič

Slovenska
filharmonija

*Filharmonični
festival*
**11. baročne
glasbe**
*Dvorana Marjana Kozine
Slovenska filharmonija*

Od Italije do Švedske

16. januar 2026 ob 19.30

Orkester Slovenske filharmonije

Maria Lindal glasbeno vodstvo

Spored: Purcell, Locatelli, C. Ph. E. Bach,
Roman, Telemann

Kraljevsko

23. januar 2026 ob 19.30

Zbor in Orkester Slovenske filharmonije

Sebastjan Vrhovnik dirigent

Spored: Händel, Dolar

Nakup vstopnic:

Blagajna Slovenske filharmonije

Kongresni trg 10, 1000 Ljubljana

vsak delavnik od 14. do 17. ure ter uro pred koncertom

T +386 1 24 10 800, E info@filharmonija.si

www.filharmonija.si

Foto: Jacob Bjelfvenstam

Maria Lindal

je violino sprva študirala na Kraljevem kolidžu za glasbo v Stockholmu v razredu Josefa Grünfarba in nato še v Londonu v razredu Andrewa Watkinsona. Poleg tega se je v Angliji v razredu Marca Destrubéja izpopolnjevala v igranju baročne violine.

Od leta 1994 je koncertna mojstrica Gledališča Drottningholmske palače, kjer je med letoma 2014 in 2021 zasedala tudi mesto glasbene direktorice.

Leta 1998 je ustanovila orkester Rebaroque, ki se je s prepoznavno vznemirljivostjo in barvitostjo hitro uveljavil tako na Švedskem kot na mednarodni baročni sceni. Maria Lindal namreč rada raziskuje najrazličnejše sloge in slovi po nepozabnih glasbenih izvedbah, kot izvrstno glasbeno vodjo in učiteljico tako komorne glasbe kot violine pa jo zaznamujeta tudi izredno poznavanje zgodovinske izvajalske prakse in globoko zanimanje za glasbeno retoriko.

Švedsko občinstvo obenem navdušuje kot avtorica zanimivih radijskih oddaj, v katerih razkriva osebne izkušnje in glasbena doživetja, znanje o raznih glasbenih obdobjih pa povezuje s pogosto prezrtimi zgodovinskimi dejstvi.

Leta 2008 je prejela prestižno švedsko glasbeno nagrado spelmannen, v utemeljitvi katere so med drugim zapisali: »Z orkestrom Rabaroque na igriv način ustvarja umetnost, a ob tem ne pozablja na dediščino ljudske glasbe. Individualno mojstrstvo združuje z navdušujočim vodstvom. Če slišite dobro zvenečo baročno glasbo, ste lahko prepričani, da je pri njeni izvedbi sodelovala tudi Maria Lindal.«

Slovenska
filharmonija

PVC 4

Pretežno
vokalni
cikel

Foto: Samo Juvan

Rahela Durič

**15. februar 2026
ob 19.30**

Predkoncertni pogovor ob 18.30

**Slovenska filharmonija
Dvorana Marjana Kozine**

Kot zapisano

Zbor Slovenske filharmonije

Rahela Durič dirigentka

Alja Mandič Faganel violončelo

Žiga Faganel violina

Gioele Andreolli klavir

Rok Rakar orgle

Augustinas | Mendelssohn | Miškinis | Wagner |

Howells | Buchenberg | Høybye | Kampen

Hvala, ker nas podpirate.

Kitarist,
nagrajenec
razpisa Mladi upi.

Filip Aleksander Peršolja
kitarist

Zavod
Vse bo v redu

mladi-upi.si

Če želite prejemati redna e-obvestila o programu Slovenske filharmonije, sporočite svoj e-naslov na **info@filharmonija.si**.

Koncertni list Slovenske filharmonije
11. Filharmonični festival baročne glasbe

S francoskim okusom

Izdala: Slovenska filharmonija

Direktor Slovenske filharmonije in
umetniški vodja OSF: Matej Šarc

Umetniški vodja ZSF: Sebastjan Vrhovnik

Avtor spremne besede: Domen Marinčič

Jezikovni pregled: Ana Kodelja

Oblikovanje: Arih Dinamik, d. o. o.

Prelom: Vlado Trifkovič

Ljubljana, januar 2026

Redakcija koncertnega lista je bila končana
7. januarja 2026.

ISSN 2350-5117

generalni pokrovitelj
koncertne sezone 2025/26

Pokrovitelja in donatorja azijskega gostovanja:

generalna pokroviteljica
azijskega gostovanja

Pokrovitelj:

Donatorja:

Partner:

Medijski pokrovitelji:

**Slovenska
filharmonija**

**Slovenska filharmonija
Orkester Slovenske filharmonije
Zbor Slovenske filharmonije**

Kongresni trg 10
1000 Ljubljana
T +386 1 2410 800
E info@filharmonija.si
www.filharmonija.si

Ustanoviteljica Slovenske filharmonije je
Vlada Republike Slovenije.
Dejavnost Slovenske filharmonije financira
Ministrstvo za kulturo.